

NAROZENINY

Patnácté narozeniny má člověk jen jednou za život. No dobře, i šestnácté a další, ale takové narozky, jaké jsem měl já, ty se podaří asi málokomu. A přitom stačilo málo, a mohly být ty nejlepší, jaké jsem kdy zažil. Jenže díky jednomu jedinému člověku a jedné jediné jeho blbosti, se staly těmi dosud nejpršírnějšími v mém životě. A nejhorší je, že ten člověk, který to všechno spískal, jsem já.

Bylo odpoledne. Nemohl jsem se dočkat večerní oslavy. Mamka chystala slavnostní večeři, po které měli ještě na chvíli přijít kámoši. Nejvíce jsem se ale těšil na dárek, který jsem si strašně přál – dokonalý tablet. Konečně budu moct koukat na filmy nahoře u sebe v pokojíčku, konečně budu moct hrát lepší hry než na malém displeji mobilu. Navíc si pořád něco potřebuju zapisovat, a tenhle vysněný tablet má extra tenounký stylus, díky kterému budu moct na displej psát jako tužkou do notesu.

Nemohl jsem se ho dočkat, a tak jsem celé odpoledne na mobilu četl recenze o tabletu a vše ostatní šlo mimo mě.

„Prosím, nemůžeš na chvíli ten mobil nechat a trochu mně pomoci?“ překvapila mě máma v pokojíku. „Je to tvoje oslava, já to všechno nestíhám, zvláště když mi Pepa nedá chvilku a pořád za mnou chodí,“ podívala se na mě vyčítavě. Vzápětí se pootevřenými dveřmi připotácel do mého pokoje roční brácha. „Jo, jasně, já ho tu zabavím,“ řekl jsem, co čekala, ale než jsem dodal, že si ještě nutně potřebuju dočíst tu poslední recenzi, běžela už po schodech dolů a volala. „Hlavně nechoďte do ložnice, mám tam rozbalené dárky! A dej pozor, ať nesltnete ze schodů...“

Pepa se právě pustil do prozkoumávání a vybalování mého školního báglu, což by ho mělo na pár minut zaměstnat, a tak jsem se spokojeně vrátil k té nedočetné recenzi. A to byla ta osudová blbost, která všechno změnila. Zabral jsem se se do toho čtení tak, že mě z ní za několik minut probral až rámus na schodech a neskutečný řev malého bráchy. Vystřelil jsem z pokoje, ale bylo už pozdě. Uviděl jsem, co jsem vidět nechtěl. Dole pod schody vyděšená máma nemohla uklidnit potlučeného Pepu, který sjel celé schodiště po hlavě. U jejich nohou ležel můj nový tablet, který bráška stihl před svým letem ze schodů najít v ložnici. Evidentně absolvovali pád z prvního patra spolu. V tu chvíli mě však rozmlácený displej vytoženého tabletu neděsil tak, jako bráchův nekončící křik.

A tak už zase sedím na posteli ve svém pokoji. Kolem je tma a ticho. V troubě chladnou nedopečené hranolky, vypnuté, když rodiče odjžděli s Pepou do nemocnice. Jsem zase sám se svým mobilem. Nečtu recenze, jen čekám na zprávu, co je s bráškou, a modlím se, aby to nebylo nic vážného. A dal bych všechno na světě, abych dokázal tu jednu pitomou recenzi nechat nedočetnou.

Foto: Tatyana Gladskih, Galyna Andrushko – Adobe Stock

Posedlý zlými duchy

Zdravím všechny v redakci, četl jsem Markovo evangelium a zarazilo mě, jak Pán Ježíš poslal zlé duchy do vepřů. Chtěl jsem se zeptat, jestli nemohl Pán Ježíš poslat zlého ducha rovnou do pekla a nezpůsobovat tak lidem kolem škodu na vepřích? Zlý duch spolu s vepří tedy v jezeře zhyнул?

Tonda, 14 let

Milý Tondo, podle Bible zlý duch nežije definitivně v pekle, tam, do ohnivého močálu, do Gehenny, nebo jak místo konečného zavržení Bible nazývá, bude zlý duch uvržen až na konci časů. Zlí (nečistí) duchové se v této době pohybují především na zemi a potřebují nějaké konkrétní místo svého pobytu, svého působení. Samozřejmě, největší záslusk mají na člověka. Ale když už, buď roz-

hodným postavením se samotného člověka, na kterého útočí, proti jejich působení, nebo když si člověk už sám nemůže pomoci, tak pod vlivem exorcistů (největší z nich je Ježíš), mají z člověka odejít, hledají jiné místo, kde by mohli uskutečňovat svou zkázonosnou aktivitu.

Nečistá zvířata jsou pro ně vhodným prostředím, aby se mohli na nich „vyřádit“. Ale zároveň používají tato zvířata jako „trans-

portní“ prostředek, aby se mohli dostat do „moře“, které je místem symbolizujícím prvotní chaos před stvořením, dobrým Božím dílem. Moře je, podle Bible, sídlem démonů a všelijakých netvorů (leviatan, velká ryba, polykající proroka Jonáše). Legie zlých duchů se tak dostává do sobě vlastního prostředí. Ale krajina, ze které je přes jejich úpění poslal pryč, a hlavně ten uzdravený člověk jsou jich zbaveni.

otec Bedřich Horák

Kdo chce vést, musí být veden

Tak by se dal vyjádřit hlavní důvod vzniku kurzů pro vedoucí ministrantů, známých také jako Minifor.

Cílem těchto víkendových setkání, která se konají 4x do roka, je pomoci stávajícím i budoucím vedoucím ministrantů.

Důležitým prvkem je kněz, který je zodpovědný za pastorační ministrantů v diecézi, a také bohoslovci čili mladí muži připravující se na kněžství. Hlavní metodou kurzu je vzájemné obohacování. Společně se snažíme hledat ideální cestu, jak vést ministrantskou skupinku. Nejdůležitější ze všeho je právě ta snaha, která nás vede, abychom přemýšleli nad tím, jak ministranty nejen naučit chodit s konvičkami, ale jak jim pomoci s růstem ve víře.

A proč?

Základní dvě témata jsou liturgie a vedení skupiny. Snažíme se pořád hledat hlubší smysl. Nechceme se spokojit s povrchní znalostí mše svaté ani nechceme ministrantské schůzky pojmát jako fotbalový trénink. Jde nám o něco víc. To neznamená, že by učitel se, kdy se při mši svaté chodí s misálem, nebylo potřeba, nebo že by byl fotbal špatný, ale byla by škoda, kdyby to byl jediný cíl ministrantské schůzky. Proto se snažíme vedoucím ministrantů předat základy pedagogiky, psychologie nebo třeba teorie her, aby mohli co nejlépe doprovázet ministranty.

Těší se na vás bohoslovci Jiří Dyčka, Filip Hochman a Karel Honka

Foto: Petr Janíček

BRNĚNSKÁ DIECÉZE
www.brno.signaly.cz/ministranti
otec Václav Knotek

OLOMOUCKÁ ARCIDIECÉZE
www.ministranti.info
otec Jiří Kupka

OSTRAVSKO-OPAVSKÁ DIECÉZE
www.doo.cz
otec Jakub Štefík

PŘIJEĎ I TY!
Zveme ke společnému prožití těchto víkendů. Podobné programy probíhají ve všech třech moravských diecézích, a to v termínech:
6.–8. 10. 2017, 24.–26. 11. 2017, 2.–4. 3. 2018
a 6.–8. 4. 2018